

35.Gf.40.511/2016/7.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szécsi Edit Sarolta jogtanácsos által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME., Cg...., adószám: ...) felperesnek -, a Balla és Gelányi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Balla Gábor ügyvéd) és a Dr. Hidasi és Társai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Hidasi Gábor ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. július 20. napján meghozott 30.G.43.074/2015/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 20. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2016. december 14-én megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének - mint a keresetet részben elutasító ítéletnek - a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 500 000 (Ötszázezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 2 500 000 Ft (Kettőmillió-ötszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 18. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 296 340 792 Ft-ot és annak 2015. október 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkor bankközi alapkamat + 6% mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2 098 936 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő volt:

Az alperes mint eladó és a **VEVŐ**. mint vevő (a továbbiakban: Vevő) között 2009. december 28-án üzletrész adásvételi szerződés jött létre, amely szerződéssel a Vevő 600 000 000 Ft vételárért megvásárolta az alperesnek a **KFT1**-ben meglévő 125 080 000 Ft névértékű, 25,001%-os részesedést megtestesítő üzletrészt.

A szerződő felek által utóbb két alkalommal is módosított adásvételi szerződés alapján a Vevő a vételárból 100 000 000 Ft-ot 2011. május 30. napjáig, 200 000 000 Ft-ot 2011. szeptember 30. napjáig, további 100 000 000 Ft-ot 2011. november 15. napjáig, a fennmaradó 200 000 000 Ft-ot pedig 2011. december 31. napjáig volt köteles az eladónak megfizetni.

Az üzletrész adásvételi szerződés megkötése napján, 2009. december 28-án az alperes és a Vevő között „Megállapodás visszavásárlási jog, illetve eladási opciós jog kikötése és gyakorlása tárgyában” elnevezésű szerződés (a továbbiakban: I. számú megállapodás) is létrejött, amelyben a felek az üzletrész adásvételi szerződéshez kapcsolódóan - a I. számú megállapodásban részletesen meghatározott feltételek mellett - 2011. március 31. napjáig az eladó (alperes) javára visszavásárlási jogot, a Vevő javára pedig eladási opciós jogot kötöttek ki.

A I. számú megállapodás 5. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy az üzletrész visszavásárlási/eladási opciós vételára megegyezik az üzletrész adásvételi szerződésben meghatározottakkal, azaz a vételár összege 600 000 000 Ft. Tekintettel arra, hogy az eladót megillető visszavásárlási jog, illetve a Vevőt megillető eladási opciós jog megállapodás szerinti határidejének lejártáig az üzletrész adásvételi szerződés alapján a felek között nem került sor a vételár megfizetésére, a felek kijelentik, hogy egymással szemben fennálló követelésüket a másik féllel szemben beszámítják.

2010. június 16-án az alperes mint engedményező engedményezési szerződést kötött a felperessel, amely szerződéssel az alperes az üzletrész adásvételi szerződésből eredően a Vevővel szemben fennálló, 600 000 000 Ft összegű követelését a felperesre engedményezte, aki a követelés megvásárlásáért 544 541 923 Ft-ot fizetett az alperesnek.

Az engedményezési szerződésben az engedményező alperes a követelés teljesítéséért készfizető kezességet vállalt, míg az engedményezőnek az engedményezési szerződésből származó fizetési kötelezettségei teljesítéséért az **ZRT.**, valamint a **KFT2.** ugyancsak készfizető kezességet vállaltak.

Az engedményezési szerződést a szerződő felek 2011. június 1. napján módosították, a módosításban pedig - egyebek mellett - rögzítették, hogy a Vevő a vételárból 2011. május 19-én 100 000 000 Ft-ot az alperesnek megfizetett, a fennmaradó 500 000 000 Ft követelés esedékessége pedig a módosításban megjelölt időpontokra változott.

Az üzletrész adásvételi szerződés vevője a 2011. március 29. napján megtett nyilatkozatával gyakorolta a I. számú megállapodásban kikötött eladási opciós jogát, amely nyilatkozatát az alperes tudomásul vette.

2011. május 13-án azonban az alperes és a Vevő között egy újabb megállapodás (a továbbiakban: II. számú megállapodás) jött létre, amelyben egyrészt felbontották az eladási opciós jog gyakorlása folytán közöttük létrejött üzletrész adásvételi szerződést, másrészt az így „feléledt” eredeti üzletrész adásvételi szerződéshez kapcsolódóan 2011. szeptember 30. napjáig ismételten az eladó javára visszavásárlási jogot, a Vevő javára pedig eladási opciós jogot kötöttek ki.

A Vevő a II. számú megállapodásban kikötött eladási opciós jogát a 2011. szeptember 22-én megtett nyilatkozatával gyakorolta, amelyre tekintettel az üzletrész tulajdonjoga visszaszállt az eladóra (alperesre), a Vevő vételár fizetési kötelezettsége pedig megszűnt.

A felperes 2013. évben pert indított a Debreceni Törvényszéken a Vevő jogutódja (**KÓRHÁZ NEVE**) I. rendű és a **KFT2.** II. rendű alperesek ellen 351 798 869 Ft hátralékos vételár és járulékaik megfizetése iránt.

A Debreceni Törvényszék a 2013. november 29-én meghozott, .../8. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, a felperes fellebbezése alapján eljáró Debreceni Ítéltábla pedig a 2014. április 2-án meghozott .../7. számú ítéletével a Debreceni Törvényszék ítéletét helybenhagyta.

Az ítéltábla az ítélete indoklásában - egyebek mellett - megállapította, hogy a Debreceni Törvényszék helyesen utasította el a felperesnek az alperesekkel, mint készfizető kezesekkel szemben előterjesztett keresetét, mivel a kezes kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért a kezességet vállalta és a kezesség ezen járulékos jellegéből következően a főkövetelés megszűnésével a kezes kötelezettsége is megszűnik. Az adott esetben az alperes az engedményezési szerződésben kifejezetten az üzletrész adásvételi szerződésből származó követelés teljesítéséért vállalt készfizető kezességet, míg az **ZRT.** és a **KFT2.** az alperesnek az engedményezési szerződésből származó fizetési kötelezettsége teljesítéséért vállaltak készfizető kezességet.

Az alperesnek az üzletrész adásvételi szerződésből eredő vételár követelése azonban az eladási jog jogszerű gyakorlása következtében megszűnt, emiatt az e követelés teljesítéséért vállalt készfizető kezességvállalás is megszűnt. Erre tekintettel pedig a **KÓRHÁZ NEVE** jogelődjének és a **KFT2.-**

nek is megszűnt a jelen per alperese mint készfizető kezes vételár tartozásáért vállalt készfizető kezessége.

A felperes a jelen perben előterjesztett, módosított keresetében elsődlegesen 351 798 869 Ft tőke és járuléкаи megfizetésére kérte az alperest kötelezni, amely kereseti kérelmét - az alperes által az engedményezési szerződésben vállalt készfizető kezességre tekintettel - „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 272. §-ának (1) bekezdésére és a 328. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Az elsődleges kereseti kérelme összecszerűségét illetően előadta, hogy az általa engedményezéssel megszerzett 600 000 000 Ft összegű követelésből a kötelezett (Vevő) mindösszesen 248 201 131 Ft-ot teljesített, így a tartozás még fennálló összege 351 798 869 Ft, amelyet az engedményezési szerződésben készfizető kezességet vállalt alperes köteles részére megfizetni.

A másodlagos kereseti kérelmében a felperes a régi Ptk. 330. §-ának (1) bekezdése alapján 296 340 792 Ft és járuléкаи megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

E kereseti kérelme összecszerűsége tekintetében előadta, hogy az engedményezés ellenértékeként 544 541 923 Ft-ot fizetett az alperesnek, a kötelezettől azonban csupán 248 201 131 Ft-hoz jutott hozzá, ezért a különbözet erejéig az alperest kezesi felelősség terheli figyelemmel arra is, hogy a régi Ptk. 330. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjaiba foglalt, a mentesülését eredményező körülmények fennállását az alperes nem bizonyította.

Az alperes a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett keresetének az elutasítását kérte.

Az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a Debreceni Ítéltábla a .../7. számú jogerős ítéletével tényként állapította meg, hogy az eladási opciós jog jogszerű gyakorlása következtében a vételár fizetési kötelezettség megszűnt, amelyre tekintettel az e kötelezettség teljesítéséért vállalt készfizető kezességvállalások is megszűntek.

Állította, hogy az előzményi perben meghozott jogerős ítélet megjelölt megállapításához anyagi jogerőhatás fűződik, ezért attól a jelen ügyben eljáró bíróságok sem térhetnek el.

Emellett az alperes az előzményi perben eljáró bíróságok jogi érvelésére hivatkozással érdemben is vitatta a felperes elsődleges kereseti kérelmének a jogalapját és az összegét egyaránt.

A felperes másodlagos kereseti kérelmével összefüggésben pedig az alperes arra hivatkozott, hogy az engedményezett követelést bizonytalan követelésként ruházta át a felperesre, ezért a régi Ptk. 330. §-a (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakra figyelemmel a kezesi felelőssége nem áll fenn.

Álláspontja szerint a régi Ptk. 330. §-a csak a régi Ptk. kezességre vonatkozó általános szabályaival együtt értelmezhető és alkalmazható. A régi Ptk.-nak a kezességre vonatkozó általános szabályai alapján pedig a főkötelezettség megszűnése a kezesi felelősség megszűnését is eredményezi, amely általános szabály alól a bírói gyakorlat csak azt az esetet tekinti kivételnek, amikor a főkövetelés a kezesnek felróható okból szűnik meg.

A jelen esetben azonban a főkövetelés a vevő eladási opciós jogának jogszerű gyakorlása következtében, a vételárak kölcsönös beszámítása után, az alperesnek nem felróható okból szűnt meg, amelyre tekintettel a főkövetelés megszűnése a kezesi felelősség megszűnését is eredményezte.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét „túlnyomó részt megalapozottnak” találta.

Mindenekelőtt megállapította, hogy a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmei látszólagos keresethalmazatot alkottak, az ilyen típusú kereseti kérelem előterjesztését pedig sem a Pp. szabályai, sem a bírói gyakorlat nem tiltotta.

Az elsődleges kereseti kérelem tekintetében megállapította, hogy bár az előzményi per a jelen per szempontjából - már csak a fél azonosság hiánya miatt is - nem minősül ítéltdolognak, azonban ez nem jelentette azt, hogy a jogerős ítélet indoklásában tett egyes megállapításoknak ne lenne anyagi jogereje a jelen perre vonatkozóan is.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ilyen anyagi jogerővel bíró megállapításnak minősült az előzményi perben meghozott jogerős ítéleteknek a főkövetelés megszűnésére vonatkozó megállapítása, amelyre tekintettel a felperesnek az ezzel ellentétes hivatkozása és az arra alapított elsődleges kereseti kérelme megalapozatlan volt.

Megalapozottnak találta azonban az elsőfokú bíróság a felperes másodlagos kereseti kérelmét.

Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy a régi Ptk. 330. §-a a kezességre vonatkozó általános szabályokhoz képest speciális előírásokat tartalmaz az ellenérték fejében történő engedményezésre. E speciális szabályozásnak pedig az az indoka, hogy ebben az esetben - az általános szabályoktól eltérően - a kezes részére szolgáltatás nyújtása történik, amely szolgáltatásért ő kezesként köteles helyt állni az általa kapott szolgáltatás erejéig. Mindez pedig a régi Ptk. 198. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, a szolgáltatások egyenértékűségére vonatkozó alapelv „leképeződése”.

Rámutatott, hogy e speciális törvényi szabályozás alkalmazhatósága körében irreleváns, hogy a kötelezett szemben fennáll-e a követelés vagy sem, hiszen maga a kezesi felelősség sem az átruházott követelés értékéhez, hanem az átruházás fejében kapott ellenértékhez igazodik.

Mindezekre tekintettel a másodlagos kereseti kérelem elbírálása során a bíróságnak nem azt kellett vizsgálnia, hogy a főkövetelés megszűnt-e, hanem azt, hogy az adott esetben fennállnak-e a kezes mentesülését eredményező, a régi Ptk. 330. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjaiban meghatározott körülmények.

Ezzel összefüggésben pedig az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy bár az alperes hivatkozott arra, hogy az engedményezett követelést bizonytalan követelésként ruházta át a felperesre, azonban anélkül, hogy ezzel kapcsolatosan értékelhető tény-, vagy jogállítást tett volna. Az engedményezési szerződés 1/2. pontjának az a kikötése ugyanakkor, miszerint az engedményező a szerződés aláírásával szavatolja és teljes jogi felelőssége tudatában kijelenti, hogy a követelés per, teher és igénymentes, azt támasztotta alá, hogy az engedményezés nem bizonytalan követelésre vonatkozott.

A másodlagos kereseti kérelem összecszerűségét vitató alperesi hivatkozással összefüggésben rámutatott arra, hogy a felperes tételesen megjelölte, hogy mely összegeket vont le az engedményezés fejében általa megfizetett ellenértékből, amely előadását az alperes érdemben nem tette vitássá, ezért az elsőfokú bíróság az alperesnek a másodlagos kereseti kérelem összecszerűségét vitató hivatkozását nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság - a Debreceni Törvényszék előtt folyamatban volt előzményi perben meghozott jogerős ítélettel egyezően - azt helyesen állapította meg, hogy az engedményezési szerződés tárgyát képező követelés a Vevő eladási opciós jogának jogszerű gyakorlása következtében megszűnt, amelyre tekintettel az alperes járulékos (kezesi) felelőssége is megszűnt, ebből pedig jogszerűen vont le azt a jogi következtetést, hogy a felperesnek a régi Ptk. 272. §-ának (1) bekezdésére alapított elsődleges kereseti kérelme nem megalapozott.

Az alperes álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság helytelenül, az általa felhívott jogszabályok téves értelmezése és alkalmazása alapján állapította meg, hogy a felperes másodlagos kereseti kérelme megalapozott.

Ezzel összefüggésben mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmei egymással ellentétes, illetve egymást kizáró tényállításokon alapultak (a főkövetelés megszűnt, illetve nem szűnt meg), ezért ezeket az igényeket a felperes a jelen perben együttesen nem is érvényesíthette volna, az elsőfokú bíróság pedig tévesen állapította meg, hogy a felperes kereseti kérelmei keresethalmazatot alkottak.

Az elsőfokú bíróságnak a másodlagos kereseti kérelemre vonatkozó érdemi megállapításaira vonatkozóan pedig előadta, hogy a régi Ptk. 330. §-ának (1) bekezdése nem tartalmaz a régi Ptk. 272-276. §-aiban foglaltaktól eltérő szabályokat, ezért a régi Ptk. 330. §-ának (1) bekezdés alapján létrejött kezességre is igaz, hogy a kezes helytállási kötelezettsége - eltérő szerződéses kikötés hiányában - a biztosított követelés megszűnését nem élheti túl.

A jelen esetben pedig az engedményezési szerződés megkötésekor a felperes előtt is ismert volt, hogy az engedményezett követelés az eladási opciós jog gyakorlása esetén beszámítással megszűnhet, azonban a felek ennek ellenére az engedményezési szerződésben nem kötötték ki, hogy az alperes (engedményező) helytállási kötelezettsége a főkövetelés megszűnését követően is fennmarad, amelyből az következik, hogy az adott esetben a főkövetelés megszűnése az alperes helytállási kötelezettségének a megszűnését is eredményezte.

Az adott esetben tehát a főkövetelés megszűnése az engedményező ex lege - tehát törvényen alapuló - kezességét ugyanúgy megszüntette, mint a szerződéses kezességet.

Hivatkozott arra is, hogy az engedményezőt a jogviszony természetéből és a régi Ptk. 330. §-ának (1) bekezdéséből eredően a kötelezett szolgáltatásáért, nem pedig a saját szolgáltatásáért terheli kezesi felelősség, tehát az engedményezéssel az engedményező az engedményes és az eredeti kötelezett közötti szerződéses jogviszony biztosítékává (mellékkötelezettjévé) válik. Ennek megfelelően az engedményező kezesi felelőssége csak az eredeti kötelezett szerződésszegéséért állhat fenn.

A kereset összecszerűségével kapcsolatosan az alperes előadta, hogy azt az elsőfokú bíróság anélkül állapította meg, hogy a felperes bizonyította volna.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 330. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezések helytálló értelmezése alapján állapította meg, hogy az ellenérték fejében történő engedményezés esetén az engedményező kezesi felelőssége független attól, hogy az engedményezett követelés a kötelezzettel szemben fennáll-e vagy sem.

Hangsúlyozta, hogy ebben az esetben a kezesi felelősség sem az átruházott követelés értékéhez igazodik, hanem az átruházás fejében kapott ellenértékhez.

Ebben az esetben az engedményező nem az engedményezett követelésért, hanem a kötelezett szolgáltatásáért felel kezesként, ezért ez egy speciális kezességi forma, amelyre az alperes által hivatkozott járulékoság nem vonatkozik.

A fellebbezéssel összefüggésben az ítéletábra mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmei látszólagos tárgyi keresethalmazatot alkottak, mivel azok közül a másodlagosan előterjesztett kereseti kérelme elbírálását a felperes csak feltételesen, abban az esetben kérte, ha az elsődleges keresete nem vezet eredményre.

A kereseti kérelme ekként történő előterjesztését pedig a Pp. szabályai abban az esetben is lehetővé tették (volna) a felperes számára, ha a vagylagosan megjelölt kereseti kérelmei egymást kizáró tényállásai nem voltak.

A jelen esetben azonban a felperesnek ilyen egymást kizáró tényállításai nem voltak, hiszen az alperes részéről ekként megjelölt - a főkövetelés megszűnésére vonatkozó - megállapítására mindkét kereseti kérelme vonatkozásában hivatkozott és csupán e tény eltérő jogi megítélése esetére terjesztette elő - vagylagosan - a különböző tartalmú kereseti kérelmeit.

Annak következtében azonban, hogy a jelen esetben a felperes vagylagosan előterjesztett kereseti kérelmei összegükben eltértek egymástól, az elsőfokú bíróságnak az általa megítélt összeget meghaladó rész tekintetében a kereseti kérelmet attól függetlenül el kellett volna utasítania, hogy a keresethalmazat csupán látszólagos volt, figyelemmel „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 213. §-ának (1) bekezdésében foglalt, az ítélet teljességének elvére.

Az elsőfokú bíróság azonban ezt elmulasztotta, mivel az általa megalapozottnak tartott másodlagos kereseti kérelmet meghaladó részében a felperes keresetét nem utasította el. Ezzel az elsőfokú bíróság ugyan eljárási szabálysértést követett el, azonban az ítéletábra megállapítása szerint ez az eljárási szabálysértés nem volt olyan súlyos, amely az ügy érdemi elbírálására kihatott volna, a másodfokú eljárásban pedig orvosolható volt akként, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet részben elutasító ítéletnek minősítette és azt ekként bírálta felül.

Ennek során pedig az ítéletábra azt állapította meg, hogy a peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes elsődleges - az alperes által az engedményezési szerződés II.7. pontjában vállalt készfizető kezességre alapított - kereseti kérelmét elutasító része és annak indokolása ellen, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezek a rendelkezései a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Erre tekintettel pedig az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes másodlagos kereseti kérelmének elbírálása során az általa helyesen felhívott jogszabályok helytálló értelmezése és alkalmazása alapján állapította meg, hogy az alperes által az engedményezési szerződésben vállalt készfizető kezesség tartalma eltért a kezesi felelősség általános szabályaitól.

Az adott esetben ugyanis az engedményezésre - nem vitásan - ellenérték fejében került sor, amelynek következtében az engedményezésre egyebekben - a régi Ptk. 330. §-ának (2) bekezdésében írtaknak megfelelően - az adásvétel szabályait kellett alkalmazni.

Az engedményezési szerződésben pedig az alperes azon túl, hogy készfizető kezességet vállalt az engedményezett követelés teljesítéséért, azt is szavatolta (engedményezési szerződés I.2. pontja), hogy a követelés per-, teher- és igénymentes és azon harmadik személynek semmilyen joga nincs és a jövőben sem keletkezik, vagy keletkezhetsz.

Az engedményezési szerződés II/7.4. pontjában pedig a felek abban is megállapodtak, hogy az engedményező készfizető kezességét és megtérítési kötelezettségét, valamint a kötelezett tartozását nem érinti, hogy a kötelezett az engedményezővel szemben akár jogszerűen is kifogást érvényesít és erre tekintettel megtagadja a követelés teljesítését.

Mindezekből pedig helyesen azt a jogi következtetést kellett levonni, hogy az adott esetben az alperes egy visszterhes szerződés alapján, az abban meghatározott ellenérték fejében, önálló szerződési kötelezettségként engedményezte a felperesre a vevővel szemben fennálló követelését, amely azzal a következménnyel járt, hogy a felperestől kapott szolgáltatás (ellenérték) értékéig az alperest helytállási kötelezettség terhelte a felperes irányába abban az esetben, ha a követelés a kötelezettől bármilyen okból nem volt behajtható.

Az alperesnek ez a helytállási kötelezettsége független attól, hogy a követelés a kötelezettel szemben megszűnt-e, illetve, hogy az miért nem behajtható.

E helytállási kötelezettsége alól az alperes csak abban az esetben mentesülhetett volna, ha a perben bizonyítja, hogy a követelést kifejezetten bizonytalan követelésként ruházta át a felperesre, vagy, hogy a felelősségét egyéb módon kizárta.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok helytálló értékelése és mérlegelése alapján állapította meg, hogy a megjelölt körülmények fennállását az alperes nem bizonyította.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla kiemeli, hogy a felelősség kizárásának kifejezettnak és egyértelműnek kell lennie, épp úgy, mint annak a nyilatkozatnak, hogy az engedményező a követelését bizonytalan követelésként ruházta át.

A felek között létrejött engedményezési szerződés azonban nem tartalmazott az alperes felelősségének kizárására, vagy a követelés bizonytalan követelésként történő átruházására vonatkozó megállapításokat. Önmagában pedig az a körülmény, hogy a felperes tudott az eladási opciós jogról az alperesnek a helytállási kötelezettsége alóli mentesüléséhez nem elegendő.

Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy azösszepszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan.

Ezzel összefüggésben helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a kötelezett (vevő) részteljesítéseire vonatkozó felperesi előadást az alperes érdemben nem tette vitássá, ezért ezeknek az összegeknek az engedményezés ellenértékéből történt levonásával - számszakilag helyesen - meghatározott felperesi követelésösszepszerűsége további bizonyítást nem igényelt.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő alperes a jogi képviselői ügyvédi munkadíjából eredő, saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából eredő másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével.

Az alperes a számára az elsőfokú eljárásban engedélyezett illetékfeljegyzési joga folytán a fellebbezésén jogorvoslati illetéket nem rótt le. A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket azonban az alperes az eredménytelen fellebbezésére tekintettel köteles az államnak megfizetni „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazott „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, valamint a 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján.

Debrecen, 2016. december 14.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -